

Motion till riksdagen 2006/07:Ju308

av **Yvonne Andersson (kd)**

Kvinnofridskränkning

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om kvinnofridskränkning.

Motivering

Upprepade brottsliga kränkningar av vissa närstående eller tidigare närstående kan vara att bedöma som grov fridskränkning eller grov kvinnofridskränkning. Då krävs att gärningarna är brott enligt 3, 4 eller 6 kap. brottsbalken (även t.ex. ofredande), att var och en av gärningarna utgör ett led i en upprepad kränkning av målsägandens integritet och att brotten varit ägnade att allvarligt skada hans eller hennes självkänsla. Man kan även tänka sig förföljelsefall som direkt kan föranleda ett besöksförbud. För att ett besöksförbud ska utfärdas krävs att det på grund av särskilda omständigheter finns risk för att den mot vilken förbudet avses gälla kommer att begå brott mot, förfölja eller på annat sätt allvarligt trakassera den som förbudet avses skydda. Vid bedömningen av om sådan risk föreligger skall särskilt beaktas om den mot vilken förbudet avses gälla har begått brott mot den andra personens liv, hälsa, frihet eller frid (1 § lagen [1988:688] om besöksförbud). Att en brottslig gärning begåtts mot den som skall skyddas av förbudet är alltså i och för sig inte ett krav för att besöksförbud skall kunna utfärdas.

Den här avsedda formen av systematisk förföljelse torde kunna vålla polis och åklagare bekymmer när gärningen inte ryms inom definitionen för ofredande, dvs. inte utgör ett hänsynslöst beteende i lagens mening och inte heller innehåller några verbala trakasserier, hot eller förolämpningar. Om den brottsliga nivån inte är uppnådd kan grov fridskränkning eller grov kvinnofridskränkning inte heller komma i fråga. Besöksförbud kan i och för sig användas. Det är dock okänt i vilken grad domstolarna verkligen beaktar sådan förföljelse som inte nått den nivån att den är straffbar i sig.

Fel! Okänt namn på

Flera av de gärningar som kan betecknas som förföljelsesyndrom täcks redan idag in i svensk lagstiftning. Problem som uppstår i domstolarna är bland annat att systematisk förföljelse ofta bedöms i delmoment och som olika brott och inte i sin helhet och som ett brott. Om detta inte lyfts fram så utgår också adekvata behandlingsinsatser som annars skulle vara möjliga för att eliminera beteendet. Om det däremot tydliggörs att systematisk förföljelse är ett brott så blir det också lättare att göra tidiga ingripanden och ge verksamma hjälp- och stödinsatser till dem som utsätts.

Jag menar att det är hög tid att även Sverige inför en straffbestämmelse som täcker den typ av förföljelsebeteenden som är straffsanktionerade i ett flertal anglosaxiska länder. Det behövs också bättre och mer verkningsfulla åtgärder mot förföljelse, övervakning och trakasserier. Regeringen bör ges i uppdrag att återkomma till riksdagen med ett lagförslag som tillgodoser det ovan anförda.

Stockholm den 30 oktober 2006

Yvonne Andersson (kd)